

алани и маджари, че тия народи всички единомислено се съгласили да вдигнат война противъ него. Обаче, патриархътъ сполучилъ ужъ да убеди императоритѣ да се откажатъ отъ това дѣло и дотолкова, че тѣ го натоварили да напише Симеону, че, колкото беди и злополуки и да сж получили отъ българитѣ дотогава, тѣ все пакъ вмѣсто война и убийство желаятъ миръ и, ако патриархътъ сполучи да го убеди, то тѣ нѣма да противоречатъ на просбата му. Като умолява Симеона да се откаже отъ войната и прегърне мира, патриархътъ по-нататъкъ пише: „Знай, повтарямъ, че, ако азъ колко-годе съмъ разбралъ смисъла на царското движение противъ васъ, то тѣ (императоритѣ) нѣма да престанатъ да подбуждатъ за вашето погубване всѣки народъ: и турци (маджари), и алани, и печенези, и руси, и други скитски племена дотогава, докогато тѣ съвършено изтрѣбятъ българския народъ. Азъ не зная, защо би било съмнително моето предположение, че тѣхната (на императоритѣ) всѣкидневна усърдна грижа нѣма да се осъществи на дѣло.“ Следъ това патриархътъ, като особено силно изтъква отново готовността на императора да склучи миръ и съ благодарностъ да направи всичко, съ което би могълъ да удовлетвори Симеона съгласно съ здравия разумъ, пише: „Нѣма обаче ние да упорствуваме въ гибелнитѣ си намѣрения и нѣма да предпочтемъ вѣоръжжението и войната предъ едно множество отъ племена, които сж готови или душата си да положатъ, или всеобщо да изтрѣбятъ българитѣ“. Като му напомня, че не се знае, какъвъ ще бжде изходътъ на войната и му съобщава, че Лъвъ Триполитъ наскоро преди това въ сжщата 922 г., потърпѣлъ страшна катастрофа на о-въ Лемносъ и получилъ справедливо божие наказание следъ 17—18 години за суетнитѣ си желание, Николай моли Бога въ заключение, щото да не постигне и Симеона сжщата сждба, но да му бжде внушено и самъ Симеонъ да бжде насоченъ къмъ желаня миръ, та заедно съ това и българитѣ „да се отвърнатъ отъ войната съ ония, които сж тръгнали или иматъ намѣрение да тръгнатъ противъ тѣхъ.“

Съ такива заплахи мислили въ Цариградъ да въздействуватъ върху българския царь, за да отклонятъ неговото нападение на столицата. Но Симеонъ, както изглежда, разбралъ, че това сж само заплашвания, защото Византия въ даденото време надали е била въ състояние да изпълни кроенитѣ отъ нея нападателни планове — крайно разстроено положение на финанситѣ ѝ не ѝ позволявало това. Но въ сжщото време той не тръгналъ веднага следъ падането на Одринъ за Цариградъ, защото чакалъ връщането на пратеницитѣ си отъ африканския халифъ. Въ византийската столица, като не знаели истинската причина за бавенето на Симеона и като предпологали, че последното е предизвикано отъ неговата нерешителностъ и колебание да тръгне къмъ Цариградъ, патриархъ Николай въ ново едно писмо искалъ да се възползува отъ това и се стараелъ нравствено да въздействува върху българския царь и да покаже, че още е възможно, ако той поиска, да отклони готвената противъ него опасностъ. Следъ патриарха самъ Романъ Лакапинъ, като искалъ да покаже предъ Симеона нравственото величие и сила на империята, така сжщо се опиталъ да използва бавенето му ѝ му написалъ писмо, чието съдържание, споредъ думитѣ на патриарха, се отличавало съ своята суровостъ, която била предизвикана отъ обидитѣ на Симеона, но въ сжщото време запазвало дължимото къмъ последния почитание. Разсърденъ отъ суровитѣ изрази на Романа, Симеонъ изпратилъ до патриарха писмо, въ което се изразявалъ по адресъ на Романа рѣзко и оскърбително. Като го считалъ за похитителъ на императорския престолъ, той уподобявалъ себе си на „великия Моисей“, който по внушение и послание божие идѣлъ да избави империята отъ похитителя; при това Симеонъ